

Odluka:

Us-3991/2010-4

Zbirni podatci

Broj odluke: Us-3991/2010-4

Datum odluke: 14.07.2010

Vrsta odluke: Presuda

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

Broj: Us-3991/2010-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

PRESUDA

Upravni sud Republike Hrvatske u upravnom sporu tužiteljice G. F. S. iz Z., koju zastupa punomoćnik F. G. odvjetnik u Z., protiv rješenja tuženog Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalne službe za drugostupanjski upravni postupak, klasa: UP/II-410-20/04-01/1471, ur. broj: 513-04/07-2, od 8. ožujka 2007., radi poreza, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 14. srpnja 2010.

presudio je

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženog tijela odbijena je žalba tužiteljice izjavljena protiv rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske - Porezne uprave, Područnog ureda Z., Ispostave Z. V. za nekretnine, klasa: UP/I-410-20/2003-01/10158, ur. broj: 513-07-01/06-2004-04, od 9. rujna 2004., kojim je tužiteljici utvrđen porez na promet nekretnina u iznosu od 13.113,60 kn, na osnovicu u iznosu od 262.272,00 kn.

Tužiteljica u tužbi u bitnom navodi da je sporni porezni događaj nastao 19. travnja 1990. kada je sklopila kupoprodajni ugovor sa I. d.o.o., koja je prema tada važećem propisu kao prodavatelj bila obveznik poreza na promet nekretnina, a ista je bila dužna prijaviti poreznu obvezu. Smatra pogrešnim tumačenje tuženog tijela da je porezna obveza nastala 30. lipnja 2003. kada je tužiteljica zatražila oslobodjenje od plaćanja poreza, kada je prijavljen ugovor o darovanju dijela predmetne nekretnine. Ukazuje na odredbe članka 90. i 92. Općeg poreznog zakona, prema kojima su propisani relativni zastarni rok od 3 godine, te apsolutni od 6 godina računajući od dana kada je zastara počela prvi puta teći. Zastarni rok je počeo teći 1. siječnja 1991., pa je apsolutni rok zastare istekao 31. prosinca 1996., a time je prestalo pravo poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata, te naplatu istih. Napominje da tužiteljica nije podnijela poreznu prijavu 30. lipnja 2003., već zahtjev za oslobodjenje od plaćanja

poreza na darovni ugovor iz 2003., dok je poreznu prijavu za kupoprodajni ugovor iz 1990. bila dužna podnijeti I..

Tužiteljica predlaže da Sud tužbu uvaži i osporeno rješenje poništi.

Tuženo tijelo u odgovoru na tužbu ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja i predlaže da Sud tužbu odbije.

Tužba nije osnovana.

Tužiteljici je prvostupanjskim rješenjem, a koje je osporenim rješenjem potvrđeno, utvrđen porez na promet nekretnina, po ugovoru o kupoprodaji sklopljenom 19. travnja 1990. prema kojem je tužiteljica zajedno sa O. F., od poduzeća I. kupila trosobni stan površine 81,96 m² na drugom katu i spremište površine 2,93 m², u stambeno-poslovnom objektu u naselju M. u Z.. Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je prijava poreza na promet nekretnina po navedenom ugovoru, potpisana od O. F., podnesena prvostupanjskom tijelu 30. lipnja 2003.

Tuženo tijelo je pravilno ocijenilo prigovor zastare, pozivajući se na odredbe o zastari propisane Općim poreznim zakonom («Narodne novine», broj 127/00, 86/01-ispravak, 150/02), prema kojima je između ostaloga propisano da pravo poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze zastarijeva za tri godine računajući od dana kada je zastara počela teći (članak 90. stavak 1.) Zastara prava na utvrđivanje porezne obveze počinje teći nakon isteka godine u kojoj je trebalo utvrditi poreznu obvezu (članak 90. stavak 2.). Apsolutni rok zastare prava poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze nastupa za šest godina računajući od dana kada je zastara počela prvi puta teći (članak 92.).

Nadalje, tuženo tijelo je pravilno navelo da u ovom slučaju zastara prava na utvrđivanje porezne obveze nije nastupila, te da je zastara prava na utvrđivanje porezne obveze počela teći 1. siječnja 2004., a prvostupanjsko rješenje doneseno je 9. rujna 2004. I Sud nalazi da zastara prava na utvrđivanje obveze poreza na promet nekretnina nije mogla početi teći prije nego je porezni obveznik prijavio nastanak porezne obveze odnosno prije nego je porezno tijelo na drugi način saznalo za nastanak porezne obveze, što se u ovom slučaju dogodilo 2003. Porezno tijelo je u svakom slučaju imalo pravo na utvrđivanje porezne obveze, bez obzira na to je li tužiteljica sama podnijela prijavu poreza, ili je prijavu podnijela

druga osoba, ili je podnijela zahtjev za oslobodenje, ili prijavu darovnog ugovora.

S obzirom na navedeno Sud nalazi da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon na štetu tužiteljice.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 42. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj 53/91, 9/92 i 77/92), tužbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 14. srpnja 2010.